

Peixos de colors

Guillem RAUSA
La ley de la calle és com un bon pastís de poma. Francis Coppola, el director, ha aconseguit amb aquesta excel·lent pel·lícula reconciliar el cinema popular i el cinema experimental, com s'harmonit-

questa relació, el director de *El Padrino* recorre a la imprecisa metàfora dels peixos (el *rumble fish* del títol original).

Però fonamentalment, *La ley de la calle* és un vigorós retrat dels marginats de les grans ciutats, dels punxats, delinqüents i

Matt Dillon és Rusty James

zen en el saborós dolç la fruita i la pasta.

L'acció passa a Tulsa, estat d'Arkansas. El *Middlewest* dels Estats Units. Rusty James, el protagonista, és un xicot enamorat i nostàlgic de les antigues bandes juvenils. El seu germà, Motorcycle boy, acaba d'arribar de Califòrnia. És una barreja d'heroi medieval del carrer i d'intel·lectual existencialista. Un personatge que fascina i vampiritza Rusty James d'una forma bastant pareguda a la relació Kurtz-Willard en *Apocalypse Now*. Per a il·lustrar

borratxos que pul·lulen per l'asfalt humíid i pels boirosos atzucacs. És un poema visual, amb una realització magistral —que integra tradició i renovació— influïda pel clarobscur de l'expressionisme alemany, amb una composició dels plans i una utilització dels grans angulars hereva d'Orson Welles, i un muntatge, una planificació i una el·lipsi provinents del cine *underground* i dels videoclips.

Amb aquest film, Coppola demostra que és un digne successor d'Orson Welles i d'Stanley Kubrick.

El dirigible que anuncia l'exposició

/ A. Castillo

Un zèppelin sobre Xàtiva

Aina VILAPLANA
Un zèppelin que es manté a trenta metres sobre l'ajuntament i unes petjades que encaminen el personal fins al Centre Social Sant Ramon Bonivern, de Xàtiva, conformen un original anunci publicitari per a l'exposició conjunta d'un pintor, un escultor i dos fotògrafs, que romandrà oberta al públic fins el 21 de gener.

La part pictòrica, a càrrec de Josep Llàcer, ha estat majoritàriament elaborada a base de muntatges on es combinen objectes reals com ara rodes, perxes o pantalons vaquers, que provoquen un cert impacte visual dins una línia molt actual.

L'escultura d'Alvaro Errazu cerca l'hiperrealisme en les formes i el treball que, segons l'artista, respon a l'anàlisi filosòfic sobre l'origen de la vida.

En la part gràfica, Carme Montañana ha donar color a fotografies en

blanc i negre, pintades a mà. Els paisatges, retrats i altres detalls semblen adquirir, així, una sensibilitat especial, que fa recordar moments de nostàlgia i de vitalitat. Per la seua banda, Andreu Castillo, col·laborador gràfic d'algunes publicacions de premsa escrita, ha basat el seu treball en allò que s'anomena «constructivisme geomètric», amb figures il·luminades sobre imatges reals, de les quals s'obté una certa càrrega sociològica, en combinar l'element humà dins els muntatges fotogràfics.

L'exposició *Imágenes-3* es completa amb una sèrie d'actes paral·lels dins del recinte, com ara un concert de música clàssica, un recital poètic de Leocadi Climent, amb versos sobre la geografia àrida del País Valencià, i diverses projeccions àudio-visuales.

El muntatge d'aquesta exposició, tot i el cost econòmic, ha comptat amb escàs suport institucional.